

W Zwoleńcu 24 XI 46 r.

Chwała najbardziej pamiętna z czasów okupacji.
 Wychyliła się jutrenka z niołku, kiedy gwałtowne
 szwały i kulki unosily się w powietrzu. W mieście Niemcy
 byli w ostrym pogotowiu, spodziewając się z każdą chwilą
 nieprzyjaciela. W domach miejskich ludzie strwożeni pocho-
 wali ubranie i bieliznę, zakopując je w ziemię, lub chowa-
 jąc do piwnic. Dzwon minął podczas huku ruszających się
 w pobliżu pocisków. Straszna noc minęła, bez niestru kul
 i ech ruszających się pocisków. Nad ranem nie ustawały. Rozpo-
 cął się atak ponownie, teraz już bliżej sypały się gradem
 pocisków, a kule niszczące przecinały powietrze i padały tuż
 za miastem, uciekliśmy do schronu. Strok minął stonice
 wychyliło się z pora lasu ogniste kulę. Niebo było bez
 najmniejszej chmurki, gdy momentalnie tuż przy naszym
 schronie upadł pocisk rozrywając się z wielkim hukiem i sygnę
 gradem ułamków w kóło. Miasto płonęło w ogniu. W schro-
 niei zapamiętali wielka trwożę, ludzie skuleni z modli-
 twą na ustach z trwożą na twarzy oczekiwali końca
 boju. Dwieci płakali kulę się do matek, gdy w tem
 przyszedł jeden z gospodarzy, oznajmiając nam, że Ros-
 janie są w mieście. Z porętku nikt i to nie chciał
 wierzyć. Po długim zapamiętaniu udato mu się zycięgnać
 nas ze schronu. Jaka to była radość, kiedy zobaczy-
 liśmy wojska sowieckie na ulicy. Ludzie nie posiadali
 się z radości. Witali wojsko, a ono ich witato.
 Była to chwila, która najbardziej upamiętniła

mi si w mej pamieci, Chciali ty mig
goly nie zapomaz

Papiuska
Aeria hel 74.

magil
mang
ala no
nie ty
cham
to trica
Guste
i merd
galeni
Kiong
Gjeng
ubrali
restali
gocia
patny
w etn
tracil
Gjeng
i patr
dzielo
ai de